

Trocha historie místo lží

Jiří Kobza

V minulých dnech jsme byli svědky toho, jak tzv. kolektivní Západ (tedy ono „euroatlantické společenství“) masově a okázale oslavoval výročí vylodění amerických, britských a kanadských vojsk v Německem okupované Francii, ke kterému došlo 6.6.1944., tedy zhruba rok před koncem druhé světové války. Tato akce bývá rovněž označována jako „otevření druhé válečné fronty“ a politicky prezentována jako rozhodující okamžik pro porážku Hitlerovy Třetí říše. Není tomu tak.

Proč?

Protože hlavní – a tou z hlediska vývoje a výsledku této války rozhodující – frontou byla ta východní, na které vedla heroický boj proti hitlerovským uchvatitelům Evropy sovětská Rudá armáda její hrdinní spojenci.

Východní fronta byla v letech 1941–1944 jedinou válečnou frontou v Evropě. A i po zmíněném otevření západní fronty v Normandii v červnu 1944 až do konce války vázala přes 65 % vojenských sil nacistického Německa a jeho evropských spojenců.

V souvislosti se vstupem Američanů, Britů a Kanadčanů do boje proti Němcům ve Francii je nesmírně zajímavé si připomenout, že jejich postup nejúčinněji zadržoval nikoli německý Wehrmacht, ale tzv. vlasovci, přeběhlíci z Rudé armády, pod velením generálmajora Buňačenka se. Uvádí se, že jejich angažmá v bojích po boku nacistů v Normandii zdrželo postup západních spojenců minimálně o šest týdnů.

Což zároveň znamená, že vlasovci mají na rukou krev mnoha dalších obětí Němců ve Francii a západní Evropě. A totálně zneplatněna je i drzá a lživá teze o tom, že hlavním zájmem a cílem vlasovců byl pouze boj proti sovětským bolševikům.

Byli to zrádci, pomahači nacistů. Podobně jako chorvatští ustašovci nebo ukrajinští banderovci.

Druhá světová válka se rozhodovala na východní frontě, tam šlo o naše bytí či nebytí.

Průběh války na východě je poměrně známý. Ale nebude si jej na škodu připomenout. Třeba i pro ty, kdož věří, že druhá světová válka započala 6. června na severofrancouzských plážích.

Poté, co Němci napadli Sovětský svaz (22.6.1941 - tzv. akce Barbarossa), postupovali velice rychlým tempem.

25. června 1941 navíc Finové spolu s Němci zaútočili na území e. 29. června se začalo bojovat i na sovětsko-norských hranicích za polárním kruhem. Pověstní supi se začali slétat. Mimochodem, bylo to poprvé v historii, co se vedly boje i v této oblasti.

V září 1941 oblehli Leningrad a jejich zdánlivě nezastavitelné vítězné útočné tažení vyvrcholilo bitvou o Moskvu.

6. prosince 1941 tam však poprvé přešla sovětská vojska do protiútoků a německé plány na rychlé dobytí klíčových měst a porážku Sovětského svazu už do konce roku 1941 se, zaplať Bůh, neuskutečnily.

Tam se začal lámat příslovečný válečný chléb...

Sluší se připomenout jednu podstatnou věc, která byla zejména v první fázi této Velké vlastenecké války nesmírně důležitá.

Na podporu obrany země pod vedením Stalina se postavil i Sergij, moskevský patriarcha pravoslavné církve, kterou přitom bolševici předtím prohlásili za jednoho z nepřátel společnosti a nemilosrdně ji pronásledovali.

Okamžitě po napadení Sovětského svazu Němci patriarcha vyzval pravoslavnou církev, aby aktivně podporovala boj sovětského lidu proti útočníkům a okupantům. Pravoslavná církev uspořádala finanční sbírku, která do roku 1943 nashromáždila cca 200 milionů rublů, za které byla sestavena jedna stíhací peruť a jeden tankový pluk.

Na jaře roku 1942 byly boje s plnou intenzitou obnoveny. Německá letní ofenzíva začala 28. června 1942 a Wehrmacht postoupil ke Stalingradu, na Kavkaz a obsadil Krym.

V září 1942 pak začala osudová bitva u Stalingradu, které se na německé straně účastnilo milión a na straně sovětské půldruhého miliónu vojáků.

Tato řež skončila 30. ledna 1943 kapitulací obklíčené německé armády polního maršála Friedricha Pauluse.

V době vrcholící bitvy o Stalingrad se fronta dostala na své nejuvýchodnější pozice za celou válku - západně od měst Elista a Groznyj.

Němci tehdy okupovali podstatnou část evropské části SSSR, na které před válkou žilo 42 % jeho obyvatel, produkovala se zde zhruba jedna třetina sovětského HDP, nacházelo se tam 45 % jeho orné půdy.

Pokud se vezmou v úvahu i obrovské lidské a materiální ztráty Rudé armády (v té době dosahující minimálně již 2 miliony padlých, zajatých a raněných) jakožto i velké ztráty na civilním obyvatelstvu, které se podílelo na válečném úsilí, země se tehdy nacházela ve smrtelném nebezpečí.

Po vítězství u Stalingradu Rudá armáda započala postup směrem na Kursk, Charkov a Rostov na Donu. V březnu roku zahájily německé jednotky protiofenzívu, při které dobyly Charkov zpět. V tomto období do bojů poprvé zasáhla i československá vojska, která byla spojenci Sovětů v boji proti Německu.

5. července roku 1943 zahájila německá armáda operaci Citadela, kterou začala bitva v Kurském oblouku, která vyvrcholila 12. července u Prochorovky největší tankovou bitvou v dějinách lidstva.

Sovětská armáda vybudovala v kurském výběžku mohutná obranná postavení, o která se německý útok roztránil. Byl to definitivní krach německé bleskové války, který předurčoval konec nacistické převahy na východě.

Protiútokem u Kurska zároveň sovětská vojska zahájila operaci Kutuzov, která pokračovala tažením k řece Dněpr, kterou Hitler považoval za nedobytný východní val.

V září 1943 ovšem sovětská vojska na několika místech řeku Dněpr překročila a počátkem listopadu 1943 osvobodila - za aktivní spoluúčasti československých vojsk - Kyjev.

I z tohoto důvodu jsou dodnes Rusové tak citliví na jakékoli projevy nacistických resentimentů a oslavy pronacistických kolaborantů a vrahů na Ukrajině.

V den třetího výročí napadení SSSR Německem 22. června 1944 (tedy 16 dní po vylodění západních spojenců ve Francii) zahájila Rudá armáda operaci Bagration.

Této velké letní ofenzívy se účastnilo na sovětské straně 3 600 000 a na německé straně 1 700 000 vojáků, takže šlo o největší vojenskou operaci druhé světové války.

Operace Bagration, to byl v podstatě druhý Stalingrad. Na 320 km dlouhé frontě Sověti zaskočili nepřipravenou německou Skupinu armád Střed, přičemž obklíčili a zneškodnili asi 400 000 německých vojáků a dalších 100 000 zajali.

26. června 1944 byl osvobozen Vitebsk, 3. července pak Minsk a 13. července Vilnius.

Koncem srpna 1944 se pak uskutečnila jaško-kišiněvská operace, při níž sovětská vojska pronikla do Moldávie a do Rumunska. Rumunsko uzavřelo se SSSR mír a jeho vojska se přidala na sovětskou stranu. Což bylo nesmírně důležité i z hlediska osvobození Československa, při kterém padly desítky tisíc hrdinných Rumunů.

Rumunsko mělo na konci války druhou největší armádu na východní frontě a jeho vojenské síly co do počtu mužů představovaly čtvrtou největší spojeneckou armádu v Evropě. Bohužel, dnes se na to téměř zapomnělo.

Do konce roku 1944 obsadila Rudá armáda Bulharsko, které bylo německým spojencem, pomohla osvobodit Jugoslávii a pronikla na území Maďarska a východního Německa.

12. ledna 1945 zahájili Sověti viselsko-oderskou operaci a den poté konečnou fázi útoku na Východní Prusko. Rudá armáda postupovala i v Maďarsku, Polsku a na Slovensku, na jaře pronikla do Rakouska a na Moravu.

16. dubna 1945 začala bitva o Berlín, která skončila kapitulací berlínské posádky 2. května 1945.

V ruinách hlavního města Třetí říše a na přístupech k němu padlo asi 150 000 sovětských vojáků.

8. května 1945 podepsali Němci (za přítomnosti zástupců SSSR, USA, Velké Británie a Francie) oficiální kapitulací akt, ovšem některé jednotky německých vojsk v Čechách a v Rakousku kladly odpor až zhruba do 20. května 1945.

Ale to nebyl konec.

Sovětské ozbrojené síly se v souladu s dohodami s Američany a Brity poté ještě pustily do drsného pozemního boje proti Japonsku. Tato bitva začala 9. srpna 1945. Japonská kwantungská (mandžuská) armáda o síle přibližně milionu mužů se Sovětům vzdala 15. srpna 1945. To byl zásadní krok k porážce Japonska, nikoli až spektakulární americké atomové bombardování Hirošimy a Nagasaki. Nikoli vyhlazení civilistů, ale odvážný sovětský boj muže proti muži, vojáka proti vojákovi.

Východní fronta byla bojištěm s více než 11 miliony padlých na sovětské straně.

Sovětský svaz později odhadl své celkové válečné ztráty na 27 milionů obyvatel.

Z toho 5 milionů sovětských občanů bylo Němci popraveno za podporu nebo účast v partyzánském hnutí.

Při německé blokádě Leningradu zemřel přibližně 1 milion civilistů.

Každý z celkově 1 418 dní bojů na východní frontě představoval ztrátu asi 14 000 lidských životů obyvatel Sovětského svazu.

O otevření tzv. druhé (západní) fronty v Evropě od Američanů a Britů žádal Stalin Roosevelta a Churchilla od prosince roku 1941. Až do Teheránské konference v roce 1943 se nic nedělo.

Teprve tam nabídl Roosevelt Stalinovi záruku, na kterou dlouho čekal – slib, že Američané a Britové otevrou druhou frontu v květnu 1944 ve Francii.

Oficiálním důvodem k vylodění v Normandii bylo, že druhá fronta zmírní tlak na sovětská vojska bojující na východní frontě.

Toto vysvětlení vypadá na první pohled přijatelně. Jenže zakrývá skutečnost, že západní spojenci už druhou frontu měli – v Itálii. V červenci roku 1943 přistály spojenecké oddíly na Sicílii a v září 1943 se Italové vzdali.

Spojenci se domnívali, že si rychle prorazí cestu do Německa, ale Hitler nechtěl o kapitulaci ani slyšet. Poslal do Itálie svá vojska a postup Spojenců se podstatně zpomalil.

Nicméně neustále pomalu postupovali a zdálo se, že si určitě proboují minimálně cestu do Rakouska, Francie a do Německa. Spojenci tedy v podstatě už v Evropě byli.

„Proč by tedy měli spojenci podnikat ještě další invazi do Normandie?“.

Tak se ptá Alexander Canduci se ve své publikaci Největší lži v dějinách.

„Odpovědí byl strašák Západu – Sovětský svaz. Koncem roku 1943 Němci ve válce prohrávali. Bylo zřejmé, že i bez vylodění v Normandii bude Německo poraženo před koncem roku 1945 a možná ještě dříve. Ale pomyslení, že Sověti dorazí do Německa a zmocní se všech jeho vědců, naháněla západním vůdcům hrůzu“ - uvádí Canduci.

„A tak rozhodli, že jejich vojska musí dorazit do Německa jako první. A zmocnit se většiny jeho území a klíčových zdrojů. Co však mohli dělat, když italské tažení pokračovalo tak pomalu? Odpovědí byla invaze. Pravým cílem operace Overlord bylo dostat se do Německa dříve než Sověti.“.

Podle Canduciho „Roosevelt a Churchill vmanipulovali Stalina do víry, že to on je přesvědčil, aby zahájili západní ofenzívu, a že jeho „spojenectví s Rooseveltem proti Churchillovi mu zajistí výsledek, o který usiloval.“.

Nic to nemění na odvaze a hrdinství všech vojáků, kteří na západní frontě po 6. červnu 1944 padli.

Ale je potřeba si pravý stav věcí a příčiny dějů popsat pravdivě a jasně.

A konstatovat, že o porážce Němců ve druhé světové válce – a o našem přežití - se rozhodlo na východní frontě. A že za obojí vděčíme Rudé armádě a Sovětskému svazu.